

V zoologické zahradě

Chodíte rádi do zoologické zahrady? Alenka ano. Měla sice doma spoustu knížek s obrázky zvířat, ale to není ono. Slon se tam nehýbe, nezvedá chobot a netroubí. A taky není vidět, jak legrační malé slůně pobíhá za matkou s kůží na zadečku směšně shrnutou. Jako by mu koupili kalhoty větší velikosti, aby z nich hned tak nevyrostlo a aby se ušetřilo.

Alenka se v zoo bavila, i se dost naučila.

Když byla menší, poskakovala před ohradou a nadšeně vykřikovala: „Podívej, kůň!“

A maminka odpověděla: „Správně, Alenko, to je kůň.“

Přešly k další ohradě a zase: „Podívej, další kůň!“

Maminka si přečetla tabulku a trochu dcerku poopravila: „To je kůň Převalského.“

Kousek poodešly a Alenka už začínala být netrpělivá. Vždyť tu mají samé koně! Kůň v pyžamu, malinký kůň, podivný kůň v kostkovaném kabátku se stráááášně dlouhým krkem a s tykadýlkama. Ale maminka stále říkala bambulko, ne, to je zebra, poník a žirafa, pamatuj si to.

Když Alenka povyroستla, už si to opravdu pamatovala. Někdy si i dokázala sama přeslabikovat, co je psáno na cedulích u každého zvířete.

Nejraději měla opice. Postávala před jejich klecí vždycky dlouho a smála se jejich kouskům. Jak si vzájemně z kožíšků vybírají blechy, jak se houpají na větvích stromů. A když někdy ošetřovatel přinesl opičkám koš plný ovoce, to byla podívaná! Pomeranče, jablka, mrkve a banány vzduchem jen lítaly.

Alenka měla taky ráda banány. Maminka jí často říkala: „Holka, holka, jsi hubená jako lunt. Musíš pravidelně svačit. Do zoo si pěkně budeš s sebou brát banán.“

Ale co se jednou nestalo.

Maminka nechala Alenku stát samotnou před klecí se šimpanzi a nakázala jí, aby tu počkala. Skočí si jenom vedle ke stánku koupit pití s brčkem. Za minutu bude zpátky, stánek je nedaleko. Alence to nevadilo, vytáhla si z batůžku banán, že posvačí. Ukousla si sladkou špičku a radovala se, jak upřeně ji jedna malá opička pozoruje. Ta se zrovna dneska k banánu vůbec nedostala, ty větší je všechny snědly samy a na malou opičku zůstala pouze mrkev. Copak o to, mrkev je zdravá a opička bude mít aspoň dobrý zrak, ale banán je banán. A tak, oči jako rys

upřené na holčičku, přišourala se opička k mříži klece a prosebně natáhla tlapku. Zrovna v místě nad cedulí s nápisem

PROSÍME NEKRMIT!

Alenka se nemohla vymlouvat, že to nepřečte, bylo to napsáno pěkně velkým tiskacím písmem. Ale kdo by odolal! Alenka přiskočila ke kleci a opičce banán nabídla.

Jenomže! Jak se říká Podej někomu prst a vezme ti celou ruku, tak se stalo Podej opici banán a vtáhne tě celého do klece.

Zvláště když je člověk hubený jako lunt. Jako Alenka. Než se nadála, octla se, holčička jedna neposlušná, mezi šimpanzi. A zrovna ve chvíli, kdy maminka platila pití s brčkem u stánku. Samo sebou měla oči upřené na počítání peněz, takže nehlídala, zdali tam ta její holka poslušně čeká.

Co teď?

Alenka se ale vůbec nebála. Cítila se v kleci jako doma, jako ve svém pokojíčku. Byl tu taky pěkný nepořádek. Slupky z ovoce se povalovaly po zemi, hezky to křupalo a klouzalo. Opička dojedla banán a naznačila tlapkou Alence, že by jí za odměnu prohrábla kožíšek, jestli nemá nějakou tu blešku.

„Kdepak, my nemáme blechy. Nemáme ani psa,“ trochu posmutněle mávla rukou Alenka.

A tak že si budou hrát. Společně vyšplhaly do koruny stromu a vesele se houpaly na silných větvích. Ostatní opice si jich nevsímaly, no co, o jednu víc nebo míň!

Ke kleci zrovna došla školní výprava. Paní učitelka žáky pěkně postavila kolem sebe a důležitě jim vysvětlovala: „Tak, děti, jak už jsme si ve škole povídali, je několik teorií o vzniku lidstva. Ta

PROSÍME
NEKRMIT!

nejdůležitější je, že jsme se postupně vyvinuli z opic, proto jsou to vlastně naši prapraprapraprapředci.“

Žáci se s otevřenou pusou dívali do klece. Až jeden chlapec najednou vypískl: „Jé, paní učitelko, tamhleten náš prapraprapředek má ale špinavý prapraprazadek.“ Ukazoval na šimpanze, který zrovna sjel po skluzavce na slupce banánu jako po toboganu.

A další žákyně, premiantka třídy, která nosila domů samé jedničky, zaječela: „Paní učitelko, tááámhle se právě ze šimpanze vylíhl člověk! Podívejte, je to holčička!“

Paní učitelka okamžik nevěřícně zírala, a pak si raději vytáhla z kabelky brýle, na dálku už je potřebovala.

V tu chvíli k nim přiběhla udýchaná a ustaraná Alenčina maminka a hned: „Paní, prosím vás, neviděla jste takovou holčičku, hubenou jako lunt, někde se mi tu ztratila.“

Učitelka se přísně na maminku podívala a řekla: „Paní, teď prosím nerušte. Zřejmě jsme přítomni zázraku přírody. Naše premiantka právě potvrdila teorii vývoje člověka. Mezi šimpanzi se objevil Homo sapiens čili člověk moudrý. A vývoj jde dál mílovými kroky, je tu i batůžek na zádech.“

Maminka se podívala do klece a skutečně. Na větví se houpá šimpanz a vedle něj člověk moudrý. S batůžkem na zádech.

„Vždyť je to moje Alenka! A dovolte, ta se nevyvinula z žádné

opice, já si ji prosím pěkně přinesla z porodnice. A je, jako by mi z oka vypadla. Každý to říká. Já vám dám opici! I když chytrá jako opice je. Hled'te si svých žáků, a slušné lidi nechte na pokoji.“ Rozzlobená maminka došla ke kleci a zvolala: „A ty pojď domů, s tebou si to taky ještě vyřídím.“

Opička koukla na Alenku, Alenka na opičku. Obě si smutně vzdychly a potřásly si tlapkami. Pak se holčička protáhla zpátky mřížemi, ještěže jsem hubená jako lunt, pomyslela si.

Maminka popadla Alenku za ruku a táhla ji pryč. Ta se však ještě zastavila, řekla: „Promiň, mami, musím ještě něco zařídit,“ a chytla za rukáv zřízence, který se šel podívat na ten zástup lidí kolem opičí klece.

„Pane, mohl byste se prosím postarat o tu malou opičku? Ty velké sní všechno sladké ovoce a jí zůstane vždycky pouze mrkev. Můžete to ohlídat?“

Chovatel udiveně přikývl a pohladil Alenku po vláscích.

„Ty jsi ale všímavá a hodná holčička. Spolehni se, dám na opičku pozor. A co vy tu všichni tak stojíte?“ obrátil se ke zkoprnělým žákům a pobledlé paní učitelce. „Vypadáte velmi podezřele. Doufám, že nekrmíte opice! To je přísně zakázáno. Musel bych z toho vyvodit patřičné důsledky.“ A zahrozil prstem.

Paní učitelka si rozpačitě posunula brýle na nose a řekla žákům: „Myslím, že tady už jsme toho viděli dost. Seřad'te se do dvojic a přejdeme k ještěřům. Ti jsou na vývojovém stupni mnohem níž. Tam nás nic nepřekvapí.“